

Коли нас душить хмар тяжене віко  
й душа квилить у пазурях нудьги,  
а день сумний, як ніч, понуро й дико  
край неба блима й плаче навкруги;

коли весь світ — немов в'язниця хмура,  
де мрія кажаном летить у тьму,  
щораз черкається крилом об мура  
і тім'ям в стелю б'ється, в гниль саму,

коли кругом, мов велетенські грати,  
розпустить дощ свої тонкі цівки,  
і павуки, бридкі та волохаті,  
протягнуть аж у мозок ниточки —

зненацька дзвони, навіжені дзвони  
заскачуть і завиють, загудуть,  
мов безпричальних духів легіони,  
що вічно стогнуть, загубивши путь...

І мари, мари, без музик, без звука,  
проносяться в душі. Нема надій.  
Над черепом пониклим люта Мука  
уже становить чорний прапор свій.